

SKVs internbuletin

nr 1/ 2018

Svenska Kvinnors Vänsterförbund – Kvinnokamp i över 100 år

Leve Internationella kvinnodagen!

Ianthe Holmberg

Inspirerad av proteströrelser bland arbetarkvinnor i USA föreslog socialisten **Clara Zetkin** vid den andra internationella konferensen för kvinnor inom Socialistinternationalen i Köpenhamn år 2010 att en internationell kvinnodag borde anordnas, för kvinnors rättigheter, främst allmän rösträtt. Förslaget godtogs enhälligt av konferensen med över 100 kvinnor från 17 länder. Inget särskilt datum bestämdes dock.

Den första Internationella Kvinnodagen hölls sedan den 19 mars 1911 i Österrike, Danmark, Tyskland och Schweiz, där mer än en miljon kvinnor och män deltog. Förutom rösträtt, krävde de rätt till arbete, yrkesutbildning och slut på diskriminering på arbetsplatserna.

År 1913 ändrades datumet till 8:e mars för att fira viktiga händelser som inträffat den dagen:

- 8 mars 1857 hade kvinnliga textilarbeterare i New York City för första gången protesterat mot inhumana arbetsvillkor, 12 -tim-

mars arbetsdag och låga löner.

- 8 mars 1908 demonstrerade 15 000 kvinnor också i New York för kortare arbetstid, bättre lön, rösträtt och slut på barnarbete. De antog parollen "Bröd och rosor", med bröd som symbol för ekonomisk trygghet och rosor för bättre livskvalitet. Idén till en *nationell kvinnodag* för rösträtt kom från ett protestmöte bland textilarbeterskor i samma stad år 1909. Snart började kvinnor i Europa **fira kvinnodagen också på 8 mars och det var följande år som Clara Zetkin lade fram förslaget om en internationell kvinnodag.**

1914 protesterade kvinnor runt om i Europa antingen mot krig eller för att visa solidaritet med förtryckta kvinnor. En av de mest kända internationella kvinnodagarna är 8 mars 1917 i Ryssland (24 feb i rysk tideräkning) då krigströtta kvinnor i S:t Petersburg genomförde en strejk för "bröd och fred". Både Clara Zetkin och Alexandra Kollontaj deltog. Denna strejk blev en del av februarirevolutionen som tvingade tsaren att abdikera. I Sovjetunionen blev 8 mars en nationell helgdag som en hyllning till "de heroiska kvinnliga arbetarna".

I Sverige uppmärksammades kvinnodagen första gången den 12 maj 1912. Tidningen Morgonbris uppmanade de socialdemo-

kratiska kvinnoklubbarna att hålla möten med rösträtt som huvudfråga. Efter första världskrigets utbrott flyttades dock fokus till kampen för fred. I Sverige deltog då även radikala borgerliga kvinnor.

8 mars växte alltså i betydelse runt om i världen och markerade en växande medvetenhet om kvinnors rättigheter. Så småningom svalnade dock intresset för en kvinnodag, då den förknippades med kommunismen. En nystart skedde hösten 1945 då Women's International Democratic Federation (WIDF) bildades som fick konsultativ status i FN:s ekonomiska och sociala råd och Unesco. SKV var medlem i många år. Organisationen fick många miljoner medlemmar världen över, särskilt i Afrika och Asien. Men i Väst blev tillströmningen mindre då WIDF förknippades med Sovjetunionen. WIDF antog 8 mars som en kvinnornas kampdag och nu blev den verkliga internationella.

Vid slutet av 1960-talet började en ny kvinnorörelse ta fart i USA och Västeuropa, främst bland radikala välutbildade kvinnor. Fred och internationell solidaritet fanns med på dagordningen, men även jämställdhet mellan kvinnor och män stod i fokus. I Sverige var exempelvis fri abort, daghem, sex timmars arbetsdag och kamp mot sexuellt förtryck viktiga frågor. 8 mars blev åter en uppmärksam kampdag. 1977 erkände FN 8 mars som Internationella Kvinnodagen. Otaliga är de organisationer och institutioner världen över som sedan dess uppmärksammar den internationella kvinnodagen, på många håll mer som en dag för kultur och fest än en kampdag för fred och rättvisa.

Tack till Anders Rommelsjö och Gunnel Atlestam.

Clara Zetkin

Skriv under FN:s konvention om förbud mot kärnvapen!

Gunnel Bemerfeldt

Det är hög tid att skrota den helt förlegade idén om att kärnvapen bör finnas eftersom de har avskräckande effekt och därmed skapar säkerhet.

Under 2017 förhandlade man i FN fram texten till ett avtal som förbjuder kärnvapen. Den 7 juli röstade 122 stater igenom avtalet, ibland kallat konvention, och från den 20 september har det varit öppet för signering och ratificering. Först ska regeringar signera, därefter ska parlament eller motsvarande ratificera avtalet. För att det ska träda i kraft krävs att 50 stater ratificerar. Kärnvapenstaterna har inte deltagit i förhandlingarna, men avtalstexten tar upp frågan om hur de senare ska kunna ansluta sig och genomföra nedrustning av sina kärnvapenarsenaler.

Sverige deltog i förhandlingarna och röstade ja till avtalstexten, men har ännu inte signerat avtalet. UD har tillsatt en utredning som ska studera avtalstexten noga och bedöma vilka konsekvenser i olika avseenden som en svensk signering skulle få. Utredningen ska redovisas senast 31 oktober 2018.

Att Sverige måste tillsätta en utredning i frågan har nog upprört alla i fredsrörelsen. Det är obegripligt med tanke på vad man redan vet om effekterna av att använda kärnvapen. Plus den långa historia som Sverige har när det gäller fred och nedrustning, i synnerhet i frågan om kärnvapenförbud.

Margot Wallström talar i FN på Internationella dagen för avskaffande av kärnvapen 21 sept

Det behövs inga fler utredningar. Kärnvapnen måste bort, de utgör det största hotet mot mänsklighetens överlevnad. Så länge de finns utgör de en risk. Det finns ett antal väl dokumenterade tillfällen då ett kärnvapenkrig genom missförstånd har varit mycket nära att utlösas. Sverige har ett stort ansvar att föregå med gott exempel, inte minst för våra skandinaviska grannar.

Det är tydligt att diskussionen om ett eventuellt medlemskap i Nato spelar en stor roll för den svenska opinionen. Regeringens uppfattning är att vi inte ska gå med i Nato, men världslandsavtalet talar sitt tydliga språk om hur nära detta avtal är kopplat till ett Nato-medlemskap. Eftersom Nato-doktri-

nen bygger på tillgång till kärnvapen, skulle ett avståndstagande till kärnvapen från Sveriges sida försvåra det nära samarbetet, menar USA:s försvarsminister som har framfört detta budskap till sin svenska kollega Peter Hultqvist. Oppositionen, men även tongivande socialdemokrater, tar denna inblandning i svensk politik på allvar och motsätter sig att Sverige ska stödja FN-förbudet. Hade inte det nära samarbetet med Nato funnits, skulle det knappast råda delade meningar i frågan om att förbjuda kärnvapen. En SIFO-undersökning i höstas visade att hela 86% av de tillfrågade tyckte att Sverige ska skriva på FN avtalet!

Hållbar säkerhet byggs inte med kärnvapen, utan genom att aktivt verka för en kärnvapenfri värld. Därför måste vi få våra politiker att tala om nedrustning, inte om upprustning. Ju mer vi upprustar, ju mer känner sig den andre hotad. Ganska enkel psykologi. Gotland, denna fredens ö i Östersjön, militariserar. Vilken förlust! En besökande amerikansk general kallade den ”ett osänkbart hangarfartyg” i Östersjöns mitt. Är det en sådan världsbild vi ska vägledas av? Istället för att skapa överdrivna hotbilder som höjer konfliktnivån, måste vi arbeta för att sänka den genom att ägna all vår energi och klokskap åt konstruktiv konfliktlösning genom samtal och förtroendestärkande initiativ.

Gymnasieelever i fokus när Jämställdhetsmyndigheten invigdes i Angered

Titti Wahlberg

Fredagen den 12 januari invigde jämställdhetsminister Åsa Regnér landets första myndighet som ska samordna de nationella strategierna för att förebygga mäns våld mot kvinnor, hedersrelaterat våld och prostitution. Uppdraget består i att samla in fakta för att analysera och påskynda de jämställdhetspolitiska målen för att uppnå verklig

Åsa Regnér med Angered's elever

jämställdhet där kvinnor och män, flickor och pojkar har lika rättigheter, villkor och möjligheter.

Åsa Regnér började dagen med att tillsammans med nyutnämnda generaldirektören för myndigheten, Lena Ag, besöka Angered's gymnasium. Där deltog de i en livlig diskussion med eleverna, som satt i små grupper och samtalade om vilka tankar de hade om den nya myndigheten. Frågor som hur makt-havarna (politiker, chefer) kan möjliggöra ungas inflytande och påverkan togs upp. Hur kan ungas röster leda till effekt och förändring rörande våld, trakasserier, hedersrelaterat våld och jämställdhet? Viktiga frågor med tanke på att unga enligt forskning är mer utsatta för våld i nära relationer.

Ministern och generaldirektören hade svårt att slita sig från dessa engagerade elever för att under eftermiddagen klippa bandet och inviga den nya myndigheten. Förutom

jämställdhetsministern Åsa Regnér talade kommunstyrelsen ordförande Ann-Sofie Hermansson och landshövding Anders Danielsson, som alla gladdes åt att Göteborg och Angered hade fått möjlighet att vara centrum för denna statliga myndighet för hela landet – ja hela världen som någon uttryckte det. Lena Ag, som tidigare varit generalsekreterare i Kvinna till kvinna, där hon arbetat med internationellt freds- och jämställdhetsarbete, uttryckte i sitt tal stor glädje över myndighetens tillkomst, men också en viss oro då förväntningarna på att myndigheten ska kunna uppnå snabba resultat är stora. Målet att kvinnor och män ska ha samma makt att forma ett demokratiskt samhälle och sina egna liv inom en snar framtid behöver många människors insatser.

Mer finns att läsa på myndighetens webbplats, där man också kan anmäla sig till myndighetens nyhetsbrev www.jamstalldetsmyndigheten.se

Från ROKS konferens om pornografi och från mitt eget vetande

Hjördis Levin

Den 14 november 2017 höll ROKS, Riksorganisationen för kvinnojourer och tjejjourer i Sverige, konferensen Porr är kvinnoförakt. Den hölls i ABF-huset i Stockholm och fyllde en av de större salarna med engagerade kvinnor och ett fåtal män. Många hade varit med i tidigare kampanjer mot pornografi och ville ta tag i frågan igen. Det ville även ROKS styrelse och beslöt att sätta pornografin i fokus hela 2018. I konferensen deltog också representanter för föreningen Kvinnofronten, bildad på 1970-talet. Gerda Christenson höll ett väl framfört tal om Porr, makt och gränsöverskridningar. Hon ingick i panelen tillsammans med Bettan Andersson, aktiv i Kvinnofronten, Nina Rung, kriminolog och genusvetare, Zozan Inci, ordförande i ROKS, samt Susanna Eberstein, ledamot i Sveriges riksdag och i dess justitieutskott. Unni Drougge, journalist och författare ledde panelsamtalet. Dagen sammanfattades av Jenny Wetterstrand, jurist och forskare.

Zozan Inci, ordförande Rox

Konferensen handlade en hel del om porrens skadeverkningar. Max Waltman, gästforskare vid Michigans universitet, talade om detta under rubriken Pornografi och prostitution som våld mot kvinnor; att bevisa sambandet och bevisa skadeverkningar. Genom hans alltför snabba taltempo gick mycket av föredraget förlorat för publiken.

Under de 27 åren sedan 1990, då ROKS senast hade en konferens, har pornografin blivit mer kvinnoförnedrande och våldsinriktad och genom internet mer spridd än någonsin förr. Det fick vi bevis för i Gail Dines dokumentärfilm Pornland – Hur porrindustrin kapar vår sexualitet. Gail Dines, amerikansk professor i sociologi och kvinnostudier, blev känd för svenska porrmotståndare tidigare på hösten 2017, då hon talade på Unizons konferens om pornografi.* Det var lärorikt att se hennes film som visar vilken stor ekonomisk makt porrindustrin har och hur svår den är att bekämpa.

När jag ser vad dess alster innehåller och får veta att 40 miljoner människor i USA, de flesta män, konsumerar pornografi, undrar jag.

Varför tittar man på det här? Vad är det för "sexigt" med att kvinnan nästan kvävs, medan det våldsamma stötandet i hennes mun och hals obarmhärtigt fortsätter? Porrförsvarens påstående, att

det bara är rötäggen som tittar på sådant, stämmer inte. Den enorma massan av våldspornografi kan inte konsumeras av ett relativt litet antal rötäggar. Porrproducenterna riktar sig främst till heterosexuella män.** Det är "vanliga" män, snälla småbarnspappor, jämställda pojkvänner, trogna sambor som tar in gratisporr på familjens TV när barnen sover. Att de bara tittar på mjukporr är inte heller sant. Kanske i sällskap med fru eller flickvän, men i ensamheten tittar de på grovporr, säger Gail Dines. Mjukporren har övertagits av popmusikindustrin.

Frågan om varför män konsumerar pornografi kom givetvis upp på ROKS konferens, men borde ha fått mer utrymme. Klart framstod genusperspektivet, att mäns porrkonsumtion är en effekt av patriarkatets könsstruktur. Patriarkatet bibehåller sin makt genom att män regelbundet tar in text och bild, som visar hur kvinnor tuktas med sexuellt våld.

Pornografins innehåll står helt i strid med de jämställdhetsmål som vår feministiska regering strävar efter att uppnå på bekostnad av våra skattepengar. Om våra politiker förstår det, så borde de göra allt de kan för att få bort pornografin. Om de inte förstår det, så borde de titta noga på Gail Dines film.

Egentligen är det ganska märkligt att arbetet för jämställdhet och utvecklandet av genusteorier och strukturförklaringar har pågått parallellt med pornofieringen av vårt samhälle. Detta har kunnat ske därför att vår allmänna syn på sex och kärlek har förändrats i maskulin riktning, vilket också står i strid med jämställdhet. Sexuella handlingar som män tidigare betalade för på bordeller och hos gattflickor, förutsätts numera alla kvinnor delta i.

Vår sexuella revolution inleddes för ungefär hundra år sedan och har genomgått flera utvecklingsfaser. Den leddes av män som ville störta sin tids fadersvälde för att bland annat erövra den sexuella makt som patriarkatet ville ha för sig självt. Patriarkat förtrycker även yngre och fattigare män på olika sätt i olika tidsepoker. Kärleken måste bli fri, förkunnade revolutionärerna. Men för att kunna genomföras i ett folk som lärt att utomäktenskapligt samlag är en synd, måste den fria kärleken göras sedlig. Kärleken gör samlaget sedligt, inte vigseln, lät det. Varningar för sexuellt missbruk av friheten bemöttes med svaret att sådant tvärtom skulle försvinna med friheten. Detta sätt att tala var effektivt. Efter första världskriget hade den romantiska kärleken som inträdesbiljett till det fria samlaget fått genomslag. På 1970-talet sattes likhetstecken mellan sex och kärlek. Att ha samlag var att "älska". Sedan försvann den romantiska kärleken sakta men säkert ur sexualdiskursen. Det var inte längre osedligt att ha sex utan att vara kär.

Även om de flesta kärleksdikter har skrivits av män, så tycks män ha mindre behov av romantisk kärlek än kvinnor. Om det är ett biologiskt eller socialt fenomen lämnar vi därhän. Alla känner till uttrycken "pang på rödbetan" och "snabbaste vägen till utlösning". Det sexualpedagogiska ordet "förspej" används inte längre. Detta fenomen ser jag som tecken på att vår sexualsyn har maskuliniserats. Människor med en maskulin sexualsyn är mottagliga för pornografins budskap. Omvänt får porrindustrin inspiration att skapa

häftigare produkter för att tillfredsställa och konservera uppenbara "behov" och för att öka sin kundkrets.

Den romantiska kärleken var nog inte bara en metod som rättfärdigade utomäktenskapligt samlag. Läkarna betonade "förspelets" betydelse för ett lyckligt sexualliv och uppmanade män att "skona" sin gravida och nyförlösta hustru. Det var således ömhet och hänsyn, två viktiga komponenter i romantisk kärlek, som männen borde visa sina kvinnor.

Låt oss anta att det i sexualdriften finns, som många hävdar, ett mer långtgående behov av att skapa än att enbart avla barn och att detta behov kan bli destruktivt. Om det inte begränsas kan det leda till att individen blir härsklysten, hänsynslös och till och med mordlysten. Kanske har detta behov hos män, på grund av könens olika livsstilar, utvecklats mer i destruktiv riktning än hos kvinnor, även om undantag finns inom båda könen. Läkarnas sexualpedagogik tyder på att den romantiska kärleken också haft funktionen att hämma och dämpa detta behov hos mannen, för att skydda kvinnans kropp och hälsa mot skador som det sexuella samlivet kan vålla henne.

Om den romantiska kärleken som hämmande och skyddande faktor helt försvinner och männen låter sig påverkas av pornografin, på så sätt att de blir sexuellt beroende av att utöva våld mot kvinnor, så kommer kvinnor att trugas och med våld tvingas att underkasta sig fler och mer avancerade "sexuella varianter". Gail Dines visar hur en sådan värld ser ut. I förlängningen leder det till att vi får fler och fler sexualmördare och lemlästade kvinnor.

Om pornografin får fortsätta existera, så kommer framtidens unga flickor att drabbas ännu hårdare än som sker idag. Det är belagt

att pojkar börjar titta på pornografi vid i genomsnitt i 11-års ålder. Det är lätt att räkna ut vad de i 16 till 18-årsåldern vill ha av sina flickvänner. För att vi skall få bukt med pornografin måste både pojkar och flickor få feministisk sexualupplysning. Flickorna måste få stärkt självförtroende och bli medvetna om sitt värde som kvinnor och samhällsmedborgare. Det behövs kanske en ny fogelstaskola.

Ett ljusst tecken i vår samtid är att den revolutionära rörelsen #metoo har rört upp himmel och jord genom att tusentals kvinnor offentligt berättat att "också jag har varit med om det". Medvetenheten om pornografins skadlighet har vaknat till liv igen. Förslag på åtgärder som kan hindra barn, främst unga pojkar, att bli "porrberoende" har lagts fram. Olika typer av filter har diskuterats. Dessa åtgärder är bra i sig, men krossar inte pornografin. Flera debattörer, t.ex. Veronica Palm och Lovisa Ström, har föreslagit lagförbud. Båda hävdar att pornografin är ett hinder för jämställdhet mellan könen och ett sätt för patriarkatet att behålla makten. *** Motståndarna anför bland annat att förbud strider mot tryckfriheten, att det inte kommer att efterlevas, eftersom porrindustrin är alltför vittomfattande och att det kan drabba även bilder på kvinnlig sexualitet och "feministisk pornografi".

Jag vill här inte tala varken för förbud eller icke-förbud. Jag vill ha en lobbyverksamhet som påverkar vår regering till att utvidga sitt sjunde jämställdhetsmål Mäns våld mot kvinnor skall upphöra, så att det omfattar även bekämpandet av pornografi, med motiveringen att pornografins innehåll står i strid med regeringens övergripande jämställdhetsmål: "Kvinnor och män ska ha samma makt att forma samhället och sitt eget liv."

En by i kris

Om byn Malagiri i Nepal

Carin Söderlind

I april 2011 öppnades en liten förskola/skola i byn Malagiri i Nepal. Den kom till efter ett kort möte med bybor vid vägkanten i ett vidunderligt vackert område sydväst om Kathmandu, Nepals huvudstad. Vackert, men så fattigt och utsatt. Det visade sig att barnen i byn inte hade möjlighet att gå i skolan och att de flesta av föräldrarna inte heller kunde läsa och skriva. Det var

2007. I november året före hade fred slutits efter tio år av inbördeskrig.

Det vanliga är att familjernas söner bor kvar i föräldrahemmet och dit flyttar så småningom deras fruar. Det var en sådan grupp släktingar vi träffade och delade vår matsäck med, en gammal farmor, hennes tre söner med fruar och en stor barnaskara.

"Vi" var jag, bildpedagog från Värmland, två tibetanska munkar och en chaufför som tog oss upp i bergen på en pilgrimsresa. När vi åkte tillbaka till Kathmandu var vi tysta och tagna av vad vi hade hört och sett. Vi tänkte på barnen med sina sorgsna ögon och på att de skulle växa upp utan möjlighet till skolgång och en bättre framtid än deras föräldrar hade haft.

Tanken på att hjälpa till med en förskola/skola utvecklades och planeringen tog fart. Då hade förutom munken Geshe Pema Dorjee och undertecknad, en grupp från universitetet i Brighton anslutit sig. Det tog fyra år tills skolan stod där gul och grann.

I skolan går nu 60 barn i åldrarna tre till nio år. Till att börja med var det barnen som vi tänkte på och engagerade oss i, men snart

insåg vi att vi måste ta ett steg vidare för att kunna förbättra situationen. Under flera besök i skolan fick jag så god kontakt med kvinnorna, att vi började sticka tillsammans på kvällarna. Vi satt i ett av klassrummen, ofta med bara stearinljus för elektriciteten var opålitlig. I Karlstad hade SKVs avdelning stickmöten och stickade prototyper för kvinnorna i Malagiri att ta efter, bland annat sanitetsbindor. De stickade också halsdukar som sedan såldes i Sverige. Pengarna för dessa gick till en gemensam fond, som kvinnorna i Malagiri kunde få räntefria lån ur.

Ytterligare en huskropp med två klassrum och ett hantverksrum byggdes och där hölls sykurser på eftermiddagarna. I sex månader fortgick sömnadskursen där. Tolv kvinnor lärde sig hantverket från början. De ritade mönster liggande på golvet tillsammans med sina mindre barn som lekte. De sydde kläder till skolans barn och till sig själva och tanken var förstas, att de i framtiden skulle kunna tjäna pengar på sin nyvunna kunskap.

De flesta i byn är bönder och odlar po-

Kö till doktorn på tillfälligt besök

tatis, majs, rotfrukter, bönor m.m. En del har boskap, bufflar, getter och höns. Fatigdomen är stor, men några har lite större areal att odla på än de andra och odlingarna finner man i smala terrasser på de branta sluttningarna. Det som inte behövs för familjen kan säljas till uppköpare i Kathmandu. Förtjänsten blir dålig. Det mesta av den går till mellanhänderna och kilopriset beror på hur stark man är i förhandlingar med uppköparna.

Den 25 april 2015 inträffade en förödande jordbävning som skakade om nästan hela Nepal. Den märktes av också i Indien, Bangladesh och Tibet. Skalvet uppmättes till magnitud 7,8. Kraften är att jämföras med Hiroshimabomben. Hundratals byar förstördes, 9000 människor dödades, 22 000 skadades och 3 miljoner blev hemlösa. I Malagiri-området dödades fyra personer. De flesta hus är omöjliga att bo i efter de skador som jordbävningen åstadkom.

Det hände en lördag mitt på dagen, barnen

var lediga och de flesta människor var ute på sina odlingar. Skolan var tom. Vi hade tur. Skolan är stadigt byggd och de flesta av husen fick mindre skador, som kunde lagas, medan kök och matsal måste byggas om från början. Det tog två år att reparera allt inom skolmurarna. Under tiden måste all mat lagas utomhus eller i tält. Vissa delar av skolan är ännu inte helt renoverade. Den 12 maj kom nästa skalv. Det uppmättes till magnitud 7,3.

Hittills har problemen fortsatt att hopa sig över byn. Inte mycket har hänt på bostadsfronten. En tydlig hopplöshet tar sig uttryck i alkoholmissbruk och självmord. När vardagen går ut på att hitta mat för dagen och värme för att kunna sova på natten, blir det inte mycket kraft kvar för att förändra livssituationen.

Skolan arbetar vidare. Den är nymålad och fin. Det är fortfarande 60 barn i åldern tre till nio år som går där. Varje läsår slutar en del barn och går vidare till andra skolor. Detta

år slutade 25 barn och 25 andra små kommer i stället för dem. De knatar ner för de 90 trappstegen från skolans port, över lekplanen och in i matsalen. Där borstar de tänderna och får nå-

got i magen. Det är inte så lätt för dem, trappstegen är för höga för små barn, men de får hjälp av de äldre barnen.

De första veckorna är det inte alltid så enkelt att bli lämnad. Barnen längtar efter sin mamma och det blir en hel del gråt. Här finns inte mycket av svensk förskolas tanke om "inskolning". I år anställde vi en "helper" i 2 månader för att stötta just i dessa situationer. Snart

känner de små sig hemma och deltar i sång, lek och dans. Vetgirigheten och lusten att lära är stor. Det är fantastiskt att se med vilken entusiasm de ger sig in i uppgifter och utnyttjar de förutsättningar som finns tillgängliga för dem.

Kvinnorna bär en tung börda i byn. Vår ambition är att utvidga skolprojektet till att omfatta även hälsovård åt kvinnorna. De flesta av dem föder flera barn hemma på jordgolvet och utan hjälp. Genast efter födseln måste de ta hand om hemmets alla barn, bära vatten, ved och arbeta i jordbruket. Det är svårt att föreställa sig allt vad som vilar på kvinnorna.

Många män dör tidigt p.g.a. alkoholmissbruk. En del åker utomlands. En del kommer tillbaka med pengar och några utan. Tyvärr är det också vanligt att de inte kommer levande tillbaka. Alkoholismen är ett stort problem. Tråkigt nog är det kvinnorna som framställer alkohol och säljer till männen för att tjäna lite pengar. Drickandet är en del av kulturen i den låga kast som de tillhör.

Många självmord är följden av den hopplöshet som människorna upplever. Vi vill hjälpa dem bland annat genom samtalsgrupper för att skapa attitydförändringar och komma till rätta med sådana problem. Det är ett långsiktigt arbete, ja, men det är av största vikt.

Forum Jämställdhet 2018

Hjördis Levin

Meghan Donovan

Konferensen Forum Jämställdhet hölls detta år i Karlstad CCC (Congress Culture Centre) en gigantisk anläggning med vacker utsikt över Klarälven. Själva jämställdhetskonferensen var också gigantisk med 1 000 deltagare, 40 programpunkter, 16 metodverkstäder, 22 utställare och 60 talare. Där fanns också Öppna programmet som var tillgängligt även för dem som inte var anmälda till Forum jämställdhet och som erbjöd "spetskunskap och inspiration genom korta föredrag, intervjuer och kulturakter." Dessutom kom ett per tusen gymnasieungdomar som var inbjudna för att bland annat dryfta frågan om pornografi. Tyvärr hade vi konferensdeltagare inte möjlighet att närvara vid den diskussionen.

bliken. Konferenssalen Lars Lerin med 220 bioplatser var fullpackad. Ämnet pornografi är högaktuellt på grund av dess samband med de typer av våld, övergrepp och förnedring som me too-rörelsen har avslöjat. Talarna var Meghan Murphy, journalist och författare från Kanada, Robert Jensen, professor i journalistik från University of Texas, USA och Meghan Donovan, projektledare från föreningen Talita. Programmet genomfördes till större delen på engelska, vilket var en nackdel. Svenska folket anses vara bra på engelska, men det är en sak att tala och förstå på tu man hand och i mindre sällskap, men något helt annat att hålla kvar den röda tråden i snabb amerikanska, när det rör sig om vetenskaplig forskning. Ro-

bert Jensen har ägnat sig åt ämnet pornografi i trettio år och har iakttagit vad som skett på området under tid. Särskilt fäste jag mig vid hans definition av pornografi. Bland annat sade han att pornografin helt saknar empati och det gör den förödande för den värld vi lever i.

Programmet om porrfria miljöer drog den största publi-

En historia för sig var utskänknings av mat och dryck. Det var beundransvärt att 1 000 personer kunde få relativt bekväm plats på båda sidor av de långa vitklädda bordet och att personalen klarade av att dela ut tallrikar med mat på till alla utan några märkbara olyckshändelser. Med 3-4 tallrikar i luften per vända och minst hundra vändor per person, borde ha funnits rikhaltigt med orsaker till krossning av glas och porslin. Till lunch fick vi vegetarisk mat och till middag kalvytterfilé och en vacker potatisbakelse. Underhållna blev vi av den populära komikern Zinat Pirzadeh.

Avslutningen gick jag miste om på grund av min tågtid, men så mycket vet jag, att nästa Forum Jämställdhet blir i Luleå den 30-31 januari 2019. På resan hem fick jag god tid att tänka över mina upplevelser på Forum Jämställdhet 2018. Mitt tåg var tre timmar försenat på grund av Karlstad Conference Center signalfel och diverse andra åkommor. Vagnen som jag satt i var full med glada och uppspelta konferensdeltagare som inte verkade sörja över förseningen.

Sammanfattningsvis tycker jag att Forum Jämställdhet förmedlar viktig kunskap och information i stor mängd och av hög kvalitet, men likt de flesta andra konferenser ges det väldigt lite tid för de som kommit dit som konferensdeltagare att göra sig hörda. Varför inte minska antalet programpunkter och inbjudna talare, för att ge mer utrymme åt de som verkar på basplanet och som betalat åtskilliga tusenlappar för att komma dit.

Karlstad Conference Center

8 mars

Många orter har ett varierat utbud av aktiviteter inför 8 mars.

Här ett par exempel från Olofström och Göteborg:

8 mars samarrangerar SKV med biblioteket och har bjudit in Therese Söderlind som berättar under rubriken "Häxprocesser - fångad av historien".

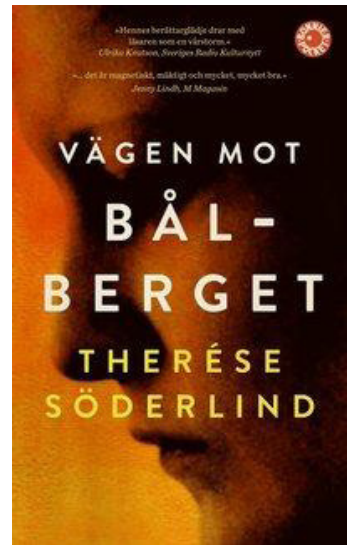
Mellan åren 1668 och 1676 avrättades över 300 svenskar, anklagade för trolldom. De flesta var kvinnor som föll offer för barns fantasier och skvaller. Therese skriver i boken Vägen mot Bålberget om en mörk del av vår historia. Kl 18.00, biblioteket i Olofström.

SKV planerar ett program inför Näselfrossan* i Olofström som har som tema Kvinnor och Demokrati. Det blir mycket sång, en historisk tillbakablick på vad kvinnor utträttat de senaste 100 åren. Man kan delta även om man inte vill sjunga!

Under Näselfrossan kommer vi även att, tillsammans med teaterföreningen, arrangera pjäsen "Föregångerskan", som skildrar en stark kvinnas kamp under rösträttsstriden. Vill du delta kontakta Gunnil, tel 0454 – 42814.

**Näselfrossa – kulturveckan i västra Blekinge, som liksom nässlan retar, bränner, men också är matnyttig och hälsosam, en vecka då man frossar i kulturupplevelser! Näselfrossa är en av de större kulturhändelserna i Blekinge med uppemot 150 evenemang under 8 dagar och nominerades 2011 för Stora Turismpriiset. Hela bygden sjuder av aktivitet och här finns något för alla: musik och måleri, byggnadskonst och kulturarv, cirkus och trolleri, släktforskning och broderi, utflykter och vandringar, historia och historier!*

Redaktionen: Hjördis Levin, Ianthe Holmberg, Pia Risan

Glöm inte medlemsavgiften för 2018 om ni inte redan betalat in den!

Plusgiro: 50 50 95-0
Avgiften är valfri från 50 kronor.

Kontakt

Svenska Kvinnors Vänsterförbund
Linnégatan 21
413 04 Göteborg
skvgoteborg@gmail.com
tel: 0702-829080

Obs! I Förbundsstyrelsen SKV ingår även Agneta Wirén, vars namn tyvärr föll bort i förra numret.

